

MALAJSIÍ a THAJSKEM

po pevnině i po ostrovech, vlakem, lodí, busem i autem, na skok i v DUBAJI v roce 2011 nebo v roce 2554

4.1. úterý – s hodinovým zpožděním startoval airbus Boing 777-300 letecké společnosti Emirates na 5 a půl hodinový let do Dubaje, 3 hodiny na přestup se nám zkrátily na 2 a pak jsme odletěli opět airbusem přes Arabské moře, Indii, Bengálský záliv za docela slušné turbulence, kterou jsme prospali, do Malajsie do Kuala Lumpur .

5.1. středa – bágly nám dorazily, sehnali jsme taxi airport –Limo za 75 Ringidů asi 65 km a za vydatného deště dojeli do Čínského města v KL do hotelu Malaya sehnaném přes internet.

Malajský ringit = 6,50 Kč

Po 22 hodinách po opuštění domova jsme dostali pokoj s AC, TV, lednicí. Na večeri jsme zašli na nudle po singapursku a chilli, objevili jídelnu s rozličným levným jídlem, dali dezinfekci a šli dohnat zanedbaný spánek.

6.1. čtvrtek – po snídani jsme šli koupit deštníky, protože beznadějně přšelo a šli shánět taxi, chtěli jsme na centrální nádraží koupit lístky na vlak do Khota Bahru, které je na severovýchodě Malajsie. Koupili jsme seniorské lístky do luxusního spacího vagonu, bohužel už měli volné jen horní palandy za opravdu směšnou cenu 31 Rin pro jednoho, tj. asi 180-190 Kč. Odjíždíme ve 20,30, jsme na místě v 9,30 hod. ráno. Z nádraží jsme vyšli na pěší túru místy, kde jsme ještě nešli, kolem komplexů nových výškových budov s úřady, jídelnami, kavárnami posazenými v zeleni. A najednou jsme se octli před velkou bránou s nápisem „Vítá vás Malá Indie“ - Brickfields. Kašna, barevné nízké domky, plno obchodů a samí Indové a Indky v barevných sárí, docela podívaná. Dál jsme šli kolem základních škol, které zrovna končily vyučování. Vedle sebe byla škola luteránská, katolická (Matky Terezy), snad 10 škol, základní i střední a všechny najednou končily. Všude plno dětí, každá škola má jinou uniformu, přijížděly školní autobusy a nástupy do nich organizovala ochranka. Proti proudu řeky jsme došli k barevnému hinduistickému chrámu v komplexu výškových budov. Pak jsme vylezli na zelený vršek-bukit, prošli kolem mešity, kde vyzpěvoval muezzin, kolem muslimských stánků s jídlem, kolem velkých královských zahrad, které končily palácem a chtěli jít dál pěšky, ale silnička se změnila ve 2 proudovku a my museli vzít taxi, které nás dovezlo až k centrálnímu bazaru. Po KL se opravdu moc pěšky chodit nedá. Cestou jsme se s taxikářem domluvili, že další den nás zaveze k jeskyním Batu. Sice jsme tam už byli, ale neměli možnost si je prohlédnout, protože se konal svátek hinduistů Thaipusan, bylo tam spousta lidí a děly se věci jiné (možno přečíst při dřívější návštěvě Malajsie). Prošli jsme ještě k soutoku 2 bahnisk, řeky opravdu bahnité, kolem mešity Jamek, prošli čtvrtí malé Arabie, kde je spousta jídelen, ale nemají pivo. Holt muslimové, pijou doma, tajně. Vrátili jsme se na hotel, odpočinuli nohám, prostudovali mapy, kudy jsme vlastně chodili a šli na večeri do stravovny, kde to bylo velice levné a chutné. Kuře na chilli, kuře na houbách s rýží po 7 Rin.- 35 Kč. A už zase lehce lilo.

7.1. v pátek – protože jsme si něco přečetli v bedekru, něco si uvědomili, chlápek taxikář nás chtěl pěkně natáhnout na ceně, tak jsme mu ráno zavolali s omluvou, že nepojedeme (150 Rin za 13 km a 2 hod. čekání a 13 km zpět nám přišlo trochu moc).

Dnes se vydáme do ZOO. Podle Lonely Planet tam jede Metrobus č.16 od Central Marketu ze stanice Bangkok Bank. Přijel, na osobu 2,50 Rin jsme koupili lístky a vyjeli na hodinovou projížďku KL. Nejdřív kolem mešity Jamek, Arabskou čtvrtí, pak kolem TV věže a Petronas tower směr na Ipoh. U ZOO nám řidič zastavil, koupili jsme lístky, pro jednoho za 30 Rin.

Oproti ZOO v BGK je zdejší mnohem přírodnější, zvířata až na malé výjimky nežijí v klecích, je tu spousta zeleně a žádné jídelny. V BGK se Thajci chodí do ZOO hlavně najíst a polehávat na trávě. Užili jsme pěkný den, v ZOO jsme byli téměř nejkrásnější, spíše se sem chodí v sobotu a v neděli. Zpátky zase busem č. 16 a kolem jiných pamětihodností – soutok 2 bahnisk, Merdeka square – nám. Nezávislosti – bývalé kriketové hřiště, Selangor klub až k Petaling bazaru, nejrůznějším nákupnímu centru - krytá ulice. Pak jsme ještě zaskočili do hinduistického chrámu Mahamariamman, odkud se ubírají hinduisté se stříbrným vozíkem boha Murugy na svátek Thaipusan do jeskyní Batu. Batu chceme zvládnout v sobotu vláčkem nebo jinak, protože KL opouštíme až večer, kdy vlakem odjíždíme na severovýchod Malajsie. Celý den bylo zataženo, 28 °C, 90%ní vlhkost.

8.1. v sobotu – jsme po snídani dobalili bágly, opustili hotel, taxíkem za 15 Rin odjeli na Centrální nádraží, kde jsme dali kufry do úschovny, poptali se, odkud jezdí monorailly, což je visutá jednokolejná dráha a jezdí kousek od hlavního nádraží - KL Sentral. Na konečnou do Titiwangsy za 2,50 Rin jsme projížděli mezi mnoha zajímavými místy (přímo vyhlídková jízda) v centru, kolem Zlatého trojúhelníku, TV věže, Petronas dvojčat, čímž jsme se chtěli přiblížit jeskyním Batu. Na konečné jsme vzali taxi (15 Rin) a to nás dovezlo přímo k bráně areálu jeskyní. Jeskyně ve vápencových skalách objevil asi před 120 lety americký přírodovědec. Jeskyně je mnoho, mají jedinečnou faunu a floru pro botaniky a zoology, ale přístupné jsou jen 3. Později zde hinduisté postavili svatyni. Jeskyně jsou zasvěceny bohu Murugovi, jehož obří zlatá socha stojí u úpatí schodiště s 272 schody. Kolem schodů a v jeskyních žijí a kradou vše nepřivázané, malé opice. Tady se slaví svátek Thaipusan (v Indii je zakázaný), kdy věřící přinášejí oběti za splnění svých přání, propichují si různé části těla háky, či něčím jiným, přinášejí kokosové mléko (prý po 40 denní dietě a řádné přípravě) jsou v transu a necítí bolest.

Již jsme to jednou viděli, nemohli jsme si pořádně prohlédnout jeskyně, proto jsme je znovu navštívili. Několikrát přepocení jsme vystoupali nahoru. Jeskyně byly nádherné, krápníky, stalaktity, stalagmity i stalagnáty i výzdoba, verše tamilského básníka, svatyně, sochy.

Thaipusan už ne, letos se koná 19 - 21. 1., to už budeme pryč. Loni ho navštívilo kolem milionu návštěvníků během 3 svátečních dnů.

Z Batu jsme odjeli taxíkem zase na konečnou monorailly a na večeri do Brickfieldu, vrátili se na nádraží, vyzvedli bágly z úschovny, našli nástupiště, kde stál již vlak do Khota Bahru a náš spací vagon s lůžky nahoře. Uložili jsme se tam, sedět se nedalo a ve 20:30 jsme opustili KL, abychom se v Gemasu napojili na džunglovou železnici, která končí před Thajskými hranicemi, což je náš cíl.

9.1. neděle – spalo se dobře, ale vlak nabral zpoždění a tak místo v 9:30 jsme do Waket Bharu, kde končil, přijeli až před polednem. Tady jsme vzali taxi, které nás za 12 Rin odvezlo do sousedního města Kota Bharu do hotelu Suria, vyhledaném v Lonely Planet.

Kota Bharu - 425 tisíc obyvatel a je hlavním městem nejsevernější, nejmuslimštější, nejkonzervativnější a nejchudší provincie Kelantan v Malajsii.

Když jsme jeli vlakem, k ránu jsem pozorovala krajinu, většinou samá džungle, později kaučukové a palmové na olej plantáže, sem tam domky dělníků. V Kota Bharu již bylo veseleji, po deštích v KL (výjimkou bylo parno a slunečno, jen když jsme šlapali po 272 schodech k jeskyním). V Lonely planet se píše, že zde bývá vyšší teplota než jinde v Malajsii, ale i vyšší vlhkost.

Po ubytování, pokoj AC, TV, lednice – 90 Rin za noc jsme nejdříve vyšli najít kiosky, kde se prodávají lístky na bus, koupili na čtvrtek do Butterworthu a pak jsme šli do informačního střediska, jestli by nebyl nějaký výlet. Byl, byli přátelští, ochotní, nabídli celodenní výlet s obědem na úterý. Na pondělí nám doporučili podívat se na místní pláže městským

autobusem. Ještě jsme se poptali, jestli se dá někde koupit pivo, nedá, jsou muslimové, ale poradil nám jednu čínskou restauraci, kde by pivo mohli mít. Když jsme se k večeru vraceli do hotelu, na konci chodby mlátil hlavou na koberečku jeden muslim směrem k východu. Jinak kobereček máme ve skříni taky. Na večeři jsme u Číňana neuspěli, měl zavřeno, byla neděle, svítil ji. Tak jsme šli na noční trh, což je několik kuchyňských stánků se stolky, kde se velmi chutně a velmi levně vaří. Muslimka se nás ptala, co si dáme, ale protože měli jídelníček jen v malajštině, rozuměli jsme jen pár slovům, tak jsme jí řekli kuře na chilli a na zelenině s rýží. Jen jsme si přáli, aby měli vidličku a lžíci, protože většina muslimů jí rukama. Dostanou na talíř rýži, trochu omáčky, maso nebo rybu, prohrábnou to rukama a pak rukama jí. Jde jim to, ale nám to připadá poněkud neapetlich. Při čekání na jídlo nám kolem stolu proběhla velká myš nebo krysa, nebo potkan, pak druhá. Asi normálka. Večeře pro 2 i s 2 lahvičkami vody stála 10 Rin, asi 70 Ká. Byly tam i další stánky s různými d'obkami na špejli. Nechali jsme si ještě uplácat moc dobrou palačinku, jednu banánovou a jednu kuřecí. Pak do hotelu, honem si dát dezinfekci, abychom to přežili.

10.1. v pondělí jsme si dali kávu na busovém nádraží a odjeli jsme busem č. 23 do města či vesnice Bachoku, které je u moře. Za 4 Rin jsme jeli asi 25 km malajským venkovem. Zpátky busy jezdí každou ½ hodinu. Cesta trvala asi hodinu, pak jsme za poledního vedra, slunce peklo, šli hledat moře. Po pobřežní cestě kolem opravdu slamů a chatrčí na spadnutí, všude byl klid, nikde nikdo, jen sem tam kráva, nebo ovce. Nedařilo se nám probouvat k moři, až jsme to vzali kolem jedné chatrče zarostlou stezičkou, ale žádná pláž tam nebyla, jen zátarasy proti vlnám z obrovských kamenů. Šli jsme dál, došli k písčové pláži s nějakým resortem, s chatkami, bazénem, ale nikdo nikde. Vzali jsme si sice plavky, ale koupat se nedalo, v Jihočínském moři byly dost velké vlny, tak jsme ještě popošli, ale pak se najednou strhl lijavec, promokli jsme na kůži, doběhli jsme ke stánku u resortu, dali si kávu (1 Rin) a během chvilky přestalo pršet a začalo tu být najednou živo. Skončila siesta, domorodci se probudili, děti příjížděly na motorkách ze školy a my byli za exoty. Zřejmě ještě někoho takového neviděly. To není turistický kraj s cizinci. Došli jsme zpět do centra a na druhou stranu, kde byla oficiální písčová pláž. Ale Malajci se nekoupou zrovna tak jako Thajci, je tam spousta restauracek, altánů, Malajci jezdí k moři jíst. A po celou dobu jsme neviděli j jedinou ženskou hlavu bez šátku. Zpět do Kota Bharu jsme jeli zase jiným busem s 15 min. zpožděním, ale v pohodě. Seděli jsme za řidičem a ten nám začal povídat, že nejlepší náboženství je islám a že malajština je lehká. Neodporovali jsme mu, s malajštinou měl pravdu, pár slůvek jsme i uměli. A pak najednou bus začal tancovat po silnici, řidič se začal ze široka řehtat, vepředu nahoře mu chyběly 4 zuby a říkal, že jsme píchli a že to bude trvat dlouho a že je happy, protože je islamista. Mezitím někam zavolal a asi po čtvrt hodině přijelo auto a nás a jednu maminu s dítětem odvezlo do Kota Bharu. Na večeři jsme zašli k Číňanům, co měli jako jediní ve městě pivo i zajímavý jídelníček. Kromě tradičních mas, různých rybek, humrů, chobotnic i hady a žabky. Zůstali jsme u tradice. Pohovořili jsme s Italem, který tam do sebe lámal piva a jídlo. Začínal se zeleninovým salátem, humrem, rybkou, chobotničkami, hadem, když jsme odcházeli, zrovna mu připravovali žabí stehýnka.

My se šli připravit na další den, v 10 hod. pro nás přijedou a pojedeme na výlet. V Lonely planet jsem se dočetla, že jsme byli na jedné z nejkrásnějších pláží (Pláž melodií) v okolí, ale v době monzunů, což je teď, je riskantní se koupat.

11.1. v úterý v 10 hod. pro nás přijelo taxi s průvodcem, s kterým jsme ten výlet sjednávali a ještě jedním mladým Malajcem. Dojeli jsme na kraj města do jedné ulice, kde byly pěkné domky a vedle stála chatrč a tam nás průvodce zavedl. Tady žije a pracuje malajský šampion ve výrobě tradičních draků, nádherně barevných, neodhadnutelného věku, spíše starší pán. Nekoupili jsme. Pak jsme zajeli na pláž „Měsíčního svitu“, momentálně prázdnou, protože je

období monzunů, prší a v moři jsou nebezpečné vlny. Sezona tu začíná až v březnu a to se všechny resorty a pláže zaplní domácími turisty. Odtud jsme zajeli zase malajským venkovem do rybářské vesnice, která je ojedinelá v Malajsii. Rybáři teď mají po sezóně, nemohou lovit rybky ve svých malých kocábkách kvůli nebezpečným vlnám, tak si je zkrášlují. Vymalovávají je různými barvami a ornamenty. Viděli jsme flotilu barevných loděk na souši. Pak jsme zase vyjeli do jiné vesnice a šli se podívat do manufaktury, kde se batikují látky, z nichž se šijí sarongy, což je tradiční oděv, spíše sukně malajských islamistů. Provádí se vše ručně a v docela hrozných podmínkách. Ale oni si to asi vůbec neuvědomují. Říkala jsem, že musí být asi hodně drahé, když je to ruční práce, ale průvodce řekl že naopak, jsou velmi levné. Pak nás vzal do obchodu, kde se prodávají. Sarong mužský 15 Rin, ženský 13 – 18 Rin. Jeden si koupil a ukázal nám, jak se váže. Převléká se do něj, když je doma, je to pohodlné. Kolem jedné hodiny průvodce rozhodl, že bude oběd. Projeli jsme Kota Bharu a za městem zastavili v Hamidově restaurantu, kde jsme ke kulatému stolu dostali spoustu dobrého jídla – krevety v omáčce, krevety v těstíčku, kuřecí na zelenině, na houbách s rýží, salát okurkový s pálivou omáčkou a také velmi pálivou polévku tom yam. Po hodině hodování jsme opět nasedli do auta a vyjeli někam, jeli jsme cestičkami džunglí a sklepávali oběd. Pak jsme zastavili před chatrčí, zuli botky, vešli, posadili se a mistr umělec nám předvedl, jak vyrábí loutky pro stínové divadlo. Mohli jsme si vyzkoušet i jejich ovládání. Stínové divadlo už je dost vzácné. Loutky vyrábí z hovězí kůže, kterou si vybělí, nakreslí si podobu loutky a různými velikostmi hřebíků vyřukává obrysové dírky. Je to velice titěrná a zdlouhavá práce. Některé loutky hýbají rukama, nohama, pusou. Stínové divadlo hraje za bílou zástěnou 1 herec, mluví i zároveň vodí loutky. Někdo mu k tomu bubnuje na bubny. Zapsali jsme se do knihy návštěv, pochválili a zase odjeli dál.

V muslimských krajích nejsou vidět psi a prasata, jsou to pro ně nečistá zvířata.

Zajeli jsme až Thajským hranicím, kde je přechod pro auta. Ale je to do provincie Narathiwat, kam není radno jezdit, protože tu jsou neustále přestřelky, atentáty, není zde bezpečno. Tři Thajské provincie se neustále bouří, chtěly by připojit k Malajsii. Kolem Thajských hranic je spousta buddhistických watů, z nichž 3 jsme navštívili. Muslimové nás tam vysadili a pak zas pro nás přijeli. Wat s největším sedícím Buddhou v Jihovýchodní Asii, pak wat, který má podobu lodě ve vodě a ochraňuje ho obrovský had a ještě wat se 40 m ležícím Buddhou těsně před nirvánou. A všude bylo plno psů neurčité rasy, Thajci milují psy.

Pak už jsme to otočili ke Kota Baru, projeli zatopeným územím i silnicí, k domkům se jezdí lodkou, normálka v době monzumů a kolem páté hodiny nás vysadili u hotelu.

K večeru se ve velkém ozývá ptačí štěbetání. Obyvatelé města milují ptačí zpěv. Nahrávají zpěv ptactva a pak vysílají reproduktory po celém městě. Dokonce v sobotu se konává soutěž v ptačím zpěvu. Večeře opět u Číňanů s pivkem. Kuřecí na chilli a kuřecí na medu. Když jsme dojedli a čekali na placení, tak ejhle, ke zbytkům jídla na zemi se hnaly ty velké myšovitě nebo krysí potvory a kousek vedle seděla kočka a hrála si tam s vypaseným placatým švábem. Jiná země, jiný mrav, no a co. Šli jsme domů na dezinfekci a kouknout se do knížek, jak to tady s tím islámem vypadá, když jsou stále happy, jak říkají. Zítra nikam nejedeme, je tu spousta muzeí, do některých se podíváme. Celý den teplota kolem 30 °C., vlhkost 80-90 %, zvláště, když sprchne. Zatím moc nepršelo. Od té doby, co jsme si v KL koupili deštníky, jsme je ještě neušpinili. Buď nebyl čas ani je roztáhnout, nebo nepršelo.

12.1. ve středu jsme celý den věnovali muzeím. Nejdříve Istana Batu, což je Královské muzeum, postavené v r. 1939. Původně sloužil jako palác korunního prince, pak až v r. 1991 jej královská rodina věnovala státu. Jsou tu osobní věci, porcelán, rodinné fotografie, kanapátka a další. Pak jsme zašli do řemeslnické vesničky a do muzea tradičních řemesel. A pak do muzea války (jediná kamenná budova ve městě). Válečná invaze Japonců a okupace

Malajsie v r. 1941 – 1945. Muzeum islámu jsme vynechali a ještě do Královského muzea obřadů. Sbírky obsahují pohledy na život Kelent'anů, na rituály-obřizku, svatební noc, narození dítěte a pohřeb. A na konec do Státního muzea Negeri Kelantan, kde byly mimo jiné vystaveny kožené placaté pohyblivé loutky pro stínové divadlo. To se provozuje jen zde ve státě Kelantan, pak v Jižním Thajsku, Kambodži, Jávě a Indonesii.

Muzeí bylo dost, ještě jsme se stavili u přístavu, který byl v přestavbě, byli tam jen rybáři s pruty, kteří se dovolili, jestli si nás mohou vyfotit. Prostě jsme exoti. Dnes byla horúčava. Sotva jsme dorazili do hotelu, spustil se tropický liják a za chvíli už zase svítlo slunce.

Pálivá večeře u Číňanů s pivkem a zeleným čajem. Ital se vrátil z ostrovů s tím, že tam pořád leje. Pak jsme šli balit a spát, zítra jedeme napříč Malajsií od Jihočínského moře k Andamanskému do Butterworthu a na ostrov Penang.

13.1.ve čtvrtek jsme ještě před půl 10 opouštěli tuto pohostinnou, jedinou tvrdě islámskou provincii Kelantan a město Kota Bharu VIP doublebusem. Seděli jsme nahoře a měli pro sebe skoro všechna sedadla. Projíždíme zabydleným územím, kolem rýžových políček, přejíždíme řeku Kampung, která protéká i Kota Bharu. Po hodině stavíme a přibíráme další lidi, jedeme kopcovitou krajinou, silnicí, která vede džunglí, ale kolem silnice pečlivě udržovanou. Bus supí, jsme docela vysoko, je krásný rozhled po hornaté zalesněné krajině. Z mapy čteme, že okolo jsou kopce vysoké i přes 2000 m. Kolem nás jezdí nákladáky se dřevem, těžší se tu ve velkém. A to už sjíždíme a ocitáme se u jezer s modrou vodou s několika hotely a pak zase do džungle. Asi v 1 hod. zastavujeme u jídelny samoobslužné. Z hrnce jsem si kydla na talíř něco zeleniny, masa, vajíčko, rýže asi za 20 Ká. Naštěstí byla i lžice, ostatní jedli rukama. Do Butterworthu jsme dorazili před 4 hodinou. Oproti plánu, že bydlení seženeme zde a na Penang budeme každý den dojíždět, jsme přepluli přívozem (1,20 Rin na osobu) na ostrov Penang do Georgtownu. Cesta trvala čtvrt hodiny, pak jsme vzali taxi a nechali se odvézt do Čínského města k hotelu Cathay, kde jsme již jednou bydleli. Měli volný pokoj za 75 Rin, bez lednice, nic moc, spíše nic za moc. Před večeří jsme obešli pár hotelů a rozhodli se, že se příští den přestěhujeme do hotelu Malaysia, jen o málo dražší, ale podstatně lepší. Na večeři jsme zašli na noční trh, kde si bylo možno vybrat jídlo z různých asijských kuchyní za velmi slušné ceny. Měli jsme nudle s kuřecím a krevetami za 4,50 Rin a navrch porci suši (5 kousků) za 2,50. Večer se strhl tropický liják s bouřkou.

Ostrov Penang má 678 tis. obyvatel, etnicky promíchaných, dominantní jsou Číňané. Patří mezi nejmenší provincie Malajsie a patří k němu i kousek pevniny s městem Butterworth.

Hl.m.**Georgtown** má 300 tisíc obyvatel a potkává se zde minulost Asie s Asií budoucnosti. Jsou tu staré úzké uličky s rikši a s nízkými domky i nové moderní výškové stavby. V roce 2008 byl Penang zapsán na seznam světového historického dědictví UNESCO.

14.1. v pátek jsme zabalili a utíkali z hotelu Cathay (kde se prý točil i nějaký film) přes ulici do hotelu Malaysia, který jsme viděli včera. Koupili jsme 2 noci, ale protože pokoj ještě nebyl uklizený, nechali jsme tam bagáž a šli nasávat atmosféru a poklid Georgtownu, posadit se na kávu. Pak jsme prošli trhem všeho, zeleniny, ovoce, masa i vepřového (v Kelentanu nebylo, tam je prase nečisté, tudíž se nejí), ryby, krevety, mušle, spousty zde oblíbeného kandovaného ovoce, oblečení, boty, elektronika a další. Také jsme potkali průvod Indů a Indek s dětmi, oblečených v sári, za zvuků jejich písňal šlapali ulicemi, svátek thaipusan je až za týden, jestli proti něčemu protestovali? Dodatečně jsme zjistili, že snad měli nějaký svátek, nebo co.

Pak jsme se vrátili do hotelu na pokoj s oknem přes celou stěnu a vyhlídkou na město, na moře, ferry i most, který vede z pevniny na ostrov, dlouhý 13,5 km a je nejdelší v Asii.

Vybalili jsme bágly a v 1 hod. jsme vyrazili, a to busem č. 204, k Penang hillu (Bukit Bendera). Cesta nám trvala skoro hodinu, protože byla zácpa. V buse mi nějaká Číňanka říkala, ať nejedeme na vršek, že lanovka nahoru nejedí a poslala nás do čínského

buddhistického chrámu. Stálo to za to. Chrám „Nejvyšší blaženosti“ je největší buddhistický a nejvýraznější chrám v Malajsii. Stojí na vrcholku kopce vedle vršku Penang. Ke vchodu jsme se prokutali po cestě do kopečka, která byla lemovaná stánky se suvenýry, kolem želvího jezírka, kde bylo aspoň 1000 želv a pak rybího jezírka, k 7 patrové 30 m vysoké věži. Nahoře architektura barmská, uprostřed thajská, dole čínská. Pak další svatyně, ve které je socha velkého Buddha, kterou sem daroval thajský král Bhumipol. Jsou tu ještě další chrámy a sochy a další se ještě staví. A pak jsme ještě šli na lanovku, která nás za 2 Rin vyvezla výše, kde byla jednak 36,5 m vysoká bronzová socha bohyně Milosrdenství a jednak nádherné výhledy po ostrově Penang. Dolů už jsme seběhli. Ještě jsme se šli podívat kousek k úpatí vršku Penang, ale bylo to ještě dost daleko a 32 °C ve stínu a my již několikrát přepocení, tak jsme si sedli do klimatizovaného busu a již jen půl hodiny jeli do Čínského města, došli se podívat ještě k čínskému chrámu, který je zasvěcený Bohyni milosrdenství, štěstí, míru a plodnosti. Protože uvnitř i venku se pálí nesmírné množství vonných tyčinek a ve venkovních pecích se pálí repliky papírových peněz, je všude spousta smradu a dýmu. Pak jsme šli do hotelu, koloniální čtvrť si necháme na zítra po návratu z výletu, který jsme si koupili v hotelu (za 55 Rin). Na večeri zase na noční trh a jako zákusek suši z tuňáka. V noci bouřka a liják.

15.1. v sobotu krátce po 8 hod. pro nás přijel mikrobus s řidičem průvodcem. Cestou jsme nabrali ještě čínskou rodinku z Macaa a jeli jsme známou cestou, kudy jsme jeli včera k templu na vršku Air Itam, největšímu v Malajsii. Pěkně nás vyvezl nahoru ke svatyni a tam jsme už zůstali, neboť rodinka nebyla k odtržení. Nejdříve se klaněli, pak postupně začali kupovat svíčky, lampy, tyčinky malé i velké a zapalovali, nejdříve u velkého Buddha, pak u lady Buddha. Chtěli jsme vystoupat na pagodu, nepodařilo se. I průvodce našťěstí začal být nervózní a zatřhl jim další klanění. To by bylo na celý den. Pak jsme odjeli k úpatí dalšího vršku, kde byl vchod do Botanické zahrady. Viděli jsme palmy areky (ostrov Penang je nazýván ostrovem arekového oříšku), teaky, strom rupajících balonů (s nádherným květem) a další jiné palmy a rostliny. A také spousta běhajících, chodících a cvičících Číňanů a Číňanek po cestách z kopce i do kopce. Ještě opice tam loudily a z amplionů zněla střelba, ale opice už nereagovaly. Další zastávka byla u dílny a prodejny batikování a hned vedle obchůdek s kávou, kde jsme ochutnávali všechny možné druhy kávy s příchutí (med, zázvor, irish, kapucino a další) nebo bez. Nekoupili jsme, cesta před námi ještě daleká a každé kilo navíc je znát. Pak byl ještě Thajský chrám s ležícím Buddhou. Číňani se opět zasekli u kola štěstěny. A hned naproti byl chrám Barmský, kde jsme byli všichni na kolenou, mnich nás postříkal vodou, mumlal a na levou ruku jsme dostali šňůrku, nosí se, dokud se nerozpadne. A budeme mít zdraví a štěstí. A pak už jsme zajeli do čínské jídelny na oběd. Dostali jsme několik misek, nabírali jsme si polévku, rýži, zeleninu, obilné klíčky, špenát, maso s omáčkou, nějaký svítek. Dobré ale nepálivé. Po obědě nebyla siesta, ale zajeli jsme přes koloniální čtvrť do čínské čtvrti, do obytného domu bohaté čínské rodiny Baba Nyonů, která měla možnost vozit si z Evropy nábytek, obklady, starožitnosti. Je tu spousta čínského porcelánu, skla a dalšího bytového vybavení. Kuchyně byla vybavena plynem, el. troubou, lednicí a to vše bylo v restaurované budově čínského obchodníka, vůdce tajné společnosti v 19.stol. A pak nás už vrátili do hotelu.

Po krátkém odpočinku a načerpání sil jsme asi po 2 hod.vyrazili zase za poznáním, tentokrát do Koloniální čtvrti, kolem Penangského muzea, kde jsme již byli, anglikánského kostela sv. Jiří (nejstarší v Jihovýchodní Asii), k věžním hodinám na paměť královny Viktorie k jejím 60 letům vlády, které městu věnoval bohatý čínský obchodník. Pak jsme došli k pevnosti Cornwallis, ze které se dochovaly jen vnější hradby a malá kaple, která byla 1. kamennou stavbou na Penangu. V r. 1786 kpt. Fr. Light stanul na neobydleném ostrově, nechal naplnit děla mincemi a vystřelil. Námořníci se k nim museli prosekát džunglí. Moc si neužil, protože zemřel poměrně brzy na malárii a jeho mladá vdova Martina měla svatbu v kapli, kterou on

nechal postavit v pevnosti. Šli jsme kolem padangu – sportovní hřiště a úředních budov – radnice se sloupořadími, v zářivě bílé barvě. Pak jsme se stočili do čínských úzkých uliček s čínskými domy 1 patrovými, klanovými domy, v nichž se shromažďují příslušníci buď jedné rodiny, nebo rodin stejného jména, které si navzájem pomáhají v případě potřeby. Pak jsme šli na hotel na trochu odpočinku po 3 hodinách šlapání ve 34 °C a skoro 90%ní vlhkosti. Na večeri jsme šli zase na noční trh a jako zákusek tuňákové suši. Večer jsme dělali přípravy na zítřek, protože opouštíme Georgetown a odjíždíme na ostrov Langkawi.

16.1. v neděli jsme po snídani vzali taxi za 10 Rin, projeli koloniální čtvrtí kolem pevnosti k ferry. Zpáteční cesta je zdarma (na ostrov stojí 1,20 Rin). V 10:30 už jsme vycházeli z lodí u busového nádraží. Tam nás hned odchytl naháněč jedné z busových společností a prodal nám lístky za 10 Rin na bus, který odjížděl v 11 hod.do města Alor Setaru. Tady jsme měli chytit taxi, které nás odveze kousek do města Kuala Kedahu do přístavu na loď a ta nás odveze na ostrov Langkawi. Ještě před 11 hod. jsme vyjeli, kolem půl 1 jsme dojeli do Alor Setaru, tam jsme sedli do taxi a za 20 Rin se nechali odvézt podél lánů rýžových polí se zrajícími klásky rýže do přístavu v Kuala Kedahu. Koupili jsme lístky na loď 23 Rin/na osobu, na 13:30 hod. a v půl 4 už jsme dopluli na ostrov. Hned jsme se šli podívat k pokladnám, kde koupíme na 20. ledna lístky na loď do thajského města Satunu a zamluvili si auto malajské výroby Proton na 3 dny. Taxi nás odvezlo do hotelu Baywiew (objednaný přes internet) a ve 4:30 jsme byli již na pokoji a po chvíli i v bazénu. Na večeri v jídelničce na velice pálivém, ale dobrém kuřeti na zeleném kari.

Langkawi – souostroví 99 ostrovů s názvem Langkawi, Klenot Kedahu, od r. 1986 je bezcelní zónou a je symbolem tropického ráje. Největší ostrov o rozloze kolem 500 m² má hl.město Kuah s přístavem trajektů v Andamanském moři. Pláže jsou jinde.

17.1. v pondělí ráno jsme zajeli do přístavu, kde byly pokladny, koupili jsme lístky na loď (23 Rin) do Thajského Satunu a pak ještě lístky na bus (34 Rin) do Hat Yai. A ještě jsme si na 3 dny půjčili auto, abychom mohli cestovat po ostrově. Tady žádné busy nejezdí, jen taxíky a my si to tu budeme moci prokřížovat. Nabízeli nám velkého Protona za 100 Rin na den, to jsme nechtěli, pak jsme z nich vyrazili trochu většího, než je fiátek, za 60 Rin na den. Benzin tu stojí 1,90 Rin, necelých 12 Ká. A hned jsme vyrazili na výlet kolem ostrova. Podle mapy jsme zajeli do přístavu na řece Kilim, odkud se jezdí na výlety loďkami kolem mangrových lesů se vzdušnými kořeny, mohou žít ve sladké i slané vodě, k jeskyním, rybářským farmám. Další zastávka byl výstup k Durianovým vodopádům až kam to šlo, pak bylo koupací jezírko. Několikrát přepocení jsme se vrátili k autu. Dál jsme zajeli na pláž s bílým pískem a jedním resortem a tady jsme se poprvé vykoukali a to v moři Andamanském, jenž je součástí Indického oceánu. Voda byla trapně teplá a my syroví. Ještě jsme udělali jednu zastávku a to v Merdi, což je agrotechnologický park, ve kterém se pěstují ovocné stromy, ananasy a různé bylinky bez použití chemie. Sedli jsme na takový valník, sami 2, průvodkyně a řidič, projížděli jsme obrovskou zahradou a dostali poučení, jak se které ovoce jmenuje, ochutnali jsme ho a ještě ho dostali do pytlíku. Papája, pomelo, ananas, jackfruit, carambola, skleněné jablko, banány – docela jsme se přejedli.

A pak už jsme jeli do hotelu a v mém zažívání začínaly bojovat evropské a asijské potraviny se vším tím ovocem. Nakonec jsem však zvítězila s pomocí smecty já a šla na lehkou večeri.

18.1. v úterý jsem při snídani se zájmem a tajně pozorovala muslimky v hábitech, většinou černých, ale různě zdobených buď vyšíváním, nebo kamínky, z kterých jim vyčuhovali ruce zdobené henou, jak se pokoušejí najíst. Měly dost problém, jak pořád zdvíhaly roušku před obličejem, sedly proti zdi, aby je nikdo neviděl. Zatímco jejich muž byl obyčejný kluk v kraťasech a tričku.

Islámské ženy chodí různě oblečené, některé v černém zdobeném hábitu až na zem, na hlavě černý šátek, přes obličej černou roušku, že jsou jim vidět jen škvírky očí. Další mají schované čelo, oči jsou vidět, nos a pusa zakryty, jiné mají jen černý šátek bez obličejové roušky. Některé ženy chodí v barevných sladěných hábitech s dlouhou sukní a šátkem na hlavě a těch je nejvíce a pak mladé dívky, které mají jen barevný šátek, zakrývající čelo a vlasy, ale jinak v džínsech a v tričku.

Pak jsme jeli hledat poštu a prohlédnout si a vyfotit velkého orla, který vypíná křídla nad přístavem a je symbolem Landkawi. Poštu jsme našli, největší budova ve městě, chtěla jsem koupit jen pár známek, byl to problém, musela jsem odebrat číslo a čekat. Byly jen 2 okýnka a úředníci si dávali na čas. Já neměla trpělivost, známky nebudou, pohledy pošlu přes hotel.

Pak jsme autem vyjeli zase jiným směrem než včera, tu a tam na vršek, na pláži, k přístavišti, na vyhlídky a pak do parku Oriental venkov, odkud vede lanovka na horu vysokou 708 m n.m. a pak se dá jít ještě na vzdušný most, kde jsou nádherné výhledy. Nejeli jsme, nešli jsme, byli jsme při minulé návštěvě Landkawi. Zato jsme se ještě dojeli vykoupat na pláž s bělostným jemným pískem a zelenomodrou vodou. Byl ale odliv, takže jsme za vodou museli jít daleko. Pak už jsme odjeli do hotelu a na večeři na pálivé kuře a smažené krevetky. V Malajsii je jedno, jestli řekneš, jestli chceš nebo nechceš pálivé jídlo, stejně tečou slzy, buď víc, nebo míň. Dá se to trochu usměrnit suchou rýží, kterou dostaneš zvlášť na talíř a ta se přidává k masu. A stejně mají radost, jak brečíš.

Zítra je poslední volný den.

19.1. středu jsme si náležitě užili, protože hned po snídani jsme odjeli na pláž s bílým pískem, modrozelenou vodou, na protějším ostrově byl bílý maják, záliv s rybářskou farmou, výletními loďkami. Moc hezký kousek ostrova. Místo 2 hodin to byly 4. Při cestě domů jsme se zastavili v komplexu muzeí a prodejen tradičních řemesel. Ze dřeva vyřezávané figury, schodiště, pak národní hra – korytka různých velikostí, různě vyřezávané, uvnitř důlky a hraje se se skleněnými kuličkami. Dále batikování, výroba loutek pro stínové divadlo, keramika, výrobky z bambusu. Muzeum svatebních oděvů všech etnických skupin v Malajsii. Trochu jsme se zde ochladili, venku bylo 36 °C., v autě 38 °C a klimatizace z nás dělala spíše BBQ než ochlazovala. Dojeli jsme do hotelu, a šla jsem koupit nový bágel, protože ten můj se mi rozpadl. Na večeři jsme zaskočili ke klukům na roh jako každý večer a rozloučili se s nimi. Ráno vstáváme brzy, v 9 musíme být v přístavu.

20.1. ve čtvrtek jsme vstávali časně a již v 8:30 jsme odevzdali auto, po 9. hodině jsme byli pasově odbaveni a v 10 hod. jsme odplouvali a proplouvali kolem mnoha z 99 ostrovů Langkawi. Do Thajského Satunu jsme přípluli v 11 hod. a posunuli si hodinky o hodinu zpět. Vyplnili příjezdové karty, prošli pasovou kontrolou a po chvíli nás nahnali do malého valníku a odvezli na busový terminál. Thajského času 11:15 při 29 °C ve stínu jsme odjížděli do 100 km vzdáleného Hat Yai. Jeli jsme asi 3 hod., protože jsme přibírali každého, kdo si někde mávnul. Klimatizace neklimatizovala, spíše grilovala. Na terminálu v Hat Yai jsme si vzali valníček, který nás odvezl za 50 BTH do hotelu King's blízko vlakového nádraží, kde jsme již několikrát bydleli. Slušný čínský hotýlek s lednicí, AC, TV za 650 BTH (asi 410 Kč).

Pak jsme vyběhli do fy Budget, ohlásili se, že jsme už na místě a domluvili se, že nám na další den přistaví Hondu před hotel. Zastavila jsem se ještě na internetu, poprvé v našem putování – v Praze sněhová kalamita. Na večeři jsme zašli do čínské restaurace, kde jsme koukli do hrnců, co bychom si dali, jídelníček nebyl.

1 BTH = 0,63 Kč

Hat Yai -provincie Songhla je obchodní centrum Jižního Thajska, je tu hodně obchodních domů, ulice jsou lemovány stánky pouličních prodavačů se vším možným – jídlo, čerstvé i sušené ovoce, textil, boty, levná elektronika. Je tu spousta obchodů se zlatem a čínských restaurací, kde vám připraví lahůdky jako i žraločí ploutve, ptačí hnízda. Muslimové jsou tu v menšině.

21.1. v pátek v 10 hod. přijel chlapec z půjčovny a přivezl Hondu City tmavošedé metalízy, automat s volantem vpravo. Zmapovali jsme všechny šrámy, odřeniny, bouchnutí a nebylo jich málo, sepsali a podepsali formality během půl hodiny. Pak jsme se nalodili a kolem 11 hod. opustili Hat Yai podle mapy, po čtyřproudovce č. 4 směrem Patthalung na konečnou do Trangu (asi 160 km). Opustili jsme provincii Songhlu a přivítala nás provincie Patthalung s alejemi kaučukovníků, kde se mezi mladými stromky pěstují ananasy. I silnice je lemována stánky s obrovskými ananasy.

Po poledni jsme zastavili u zahradních restauráček na něco do žaludku. Jídelníček jen v thajštině, nic neuměli, tom yam rozuměli, takž jsem si dala polévku, ale ta se nedala jíst bez rýže, tak jsem si ji šla najít. Moc dobrá polévka, jsou v ní samé dobré věci, buď kuře, nebo krevety, nebo ryby, dary moře, houby, citronový list, kousek bambusu, zelenina a hlavně spousta velice pálivých papriček. Přijíždá se k ní rýže, aby pal byl menší. Ale stejně se koulejí slzy. Není levná i 100 BTH za porci, ale velkou.

Okrajem jsme šmrnclí Phattalung, hl.m. stejnojmenné provincie, kde jsme se kdysi stavovali, je tam velké jezero se zábavním parkem. Přijíždíme už do skalnaté krajiny, vápencové útvary porostlé džunglí skrývají jeskyně. Odbočili jsme k chrámu Thum Sumano, který je právě v jeskyních. Byl tam klášter, mniši tam prodávali svoje amulety. Při vstupu do jeskyní jsme museli zout boty, podlaha byla vydlážděna a byly tam krásné krápníky.

A pak jsme projížděli provincií Trang do stejnojmenného města, dnešního našeho cíle. Dorazili jsme tam po 4 hod., chtěli jsme do hotelu Thumrin u nádraží, kde jsme již spali, ale měli plno, tak jsme podle mapy našli hotel Trang za 590 BTH/noc. Vyšli jsme ještě do ulic, podívat se do bazaru, pak na večeri na ulici. Koukli jsme do hrnců a vybrali si kuře s rýží na bazalkových.lístcích a široké hnědé nudle s kuřecím a zeleninou. Oboje moc dobré, celkem asi za 70 BTH (asi 40 Kč). Pak ještě do 7 eleven (kde mají otevřeno 24 hod.). Ale docela zvláštní je, že prodávají pivo od 8-14 hod., pak do 17 hod. neprodají a od 17-24 hod. prodají. Moc logiky v tom není.

Tato „sedmička“ je rozšířena po celém Thajsku a jsou v ní k dostání základní potraviny, pití i drogerie.

Provincie **Trang** – je plná ostrovů a pláží a vápencových pohoří ve vnitrozemí s jeskyněmi i vodopády, ale bílí turisté či spíše cestovní kanceláře ji naštěstí ještě moc neobjevili.

Samotné město Trang má asi 67 tis. obyvatel, převážně Číňanů, docela živé, s mnoha tržišti, kavárničkami, kde vaří velmi dobré kopií-pravou arabskou filtrovanou kávu a také je tu spousta volně pohybujiících se psů, ostatně jako v celém Thajsku.

22.1. v sobotu jsme opustili hotel už před 9 hod. a zašli do kavárničky u nádraží na kopií, pak na ovocný trh a koupili jsme mnoho druhů ovoce – vyloupaný jackfruit, pomelo, pomeranče, skleněná jablka, karamboly, sapodily, dragon-dračí ovoce, banány. Máme na chvíli vystaráno, vitamíny být musí.

V 10 hod. jsme vyjeli z Trangu a nabrali směr Krabi (bez bloudění), opouštíme silnici č. 4, sjeli na jinou, kolem plantáží gumovníků a chatrčí dělníků, kde se sušily pláty bělostné gummy. Kolem silnice se pase jednohrbý thajský brav, kaučukovníky vystřídaly palmy na olej, který se lisuje z jejich obrovských šišek. Olej se využívá v průmyslu, v kosmetice i v potravinářství a hlavně je na export. Ještě jsme se cestou zastavili na trhu všeho, koupili si pití a nějaké d'obky na špejli – ptačí vajíčka ve velmi křupavé kůrce.

Odbočili jsme na silnici směr přívoz na ostrov Lanta. Přibývá zde mešit a ženských v šátcích. Tato část provincie Krabi a zvláště Koh Lanta je hodně muslimská. Dojeli jsme k přístavu, nalodili, vyjeli na Lantě Noi (malé), popojeli k dalšímu přívozu, nalodili se na další ferry a přistáli u Lanty Yai (velké). Celý přesun trval 1 hodinu. Zajeli jsme k Best Hausu, který jsme si objednali mejlem v listopadu. Už nás čekali a dostali jsme pěkný pokoj s balkonem a výhledem na moře. Hned jsme se šli vykoupat a já ještě chytla volnou masérku a dala olejovou masáž, byl to balzám na tělo. Na večeri jsme sjeli do hospůdek v centru turistického Seladanu. Tady se vše podvoluje turistice a je tady podstatně draž než jinde. Je nutné smlouvat, pokud není napsaná pevná cena, ale i někdy se dá cena srazit. Jídlo ale není drahé.

23.1 v neděli byla těžká práce celý den na pláži i s masáží a večer zase do hospůdky do centra. Pustila jsem se do čtení, mám asi 15 knížek lehkého žánru, které pak ukládám do místní knihovny nebo koše.

24.1. v pondělí jsme zase po ránu šli na pláž i masáž byla. Mají tady i rybky, co zbavují nohy staré kůže 15 min.za 150 BTH. Nevím, jestli najdu odvalu. Odpoledne jsme vyjeli po ostrově s tím, že pojedeme až na konec do Národního parku Lanta Marina-mořská rezervace, kde jsme při první.návštěvě Lanty již byli, ale na motorce. Pak jsme to zkoušeli autem, ale 6 km před koncem byla rozbitá betonka a skok a do kopce a to jsme se báli překonat. Letos jsme doufali, že bude už třeba spravená, leč marně, silnice byla ještě horší, nemáme teréňák, tak jsme to otočili. Udělali jsme foto západu slunce, moře, loďky-kýč, ale krásný.

Večer jsme zajeli do Seladanu na chobotničky s rýží a teplým zeleninovým salátem a kuřecí na kari.

Koh Lanta – má asi 20 tis. obyvatel, 52 ostrovů, z toho 12 obydlených.

25.1. v úterý nás probudilo bubnování deště na střechu. Netrvalo to ale dlouho, takže jsme na pláž odešli – poslední den. Dala jsem si dalkovou, svižným krokem 2 km na konec pláže a pak zpět. Jirka to šel již 2x. Pak ještě masáž a odpoledne jsme si udělali výlet na druhou stranu Lanty, podívat se, jak se to tu změnilo. Změnilo – zmizely jezírka na pěstování krevet a místo nich tu jsou mladé stromky palem na olej (asi je to výnosnější). Kolem silnic zmizely chatrče a jsou tu nové pěkné domky. Pozemky na Lantě vlastní thajští muslimové, kteří je postupně prodávají společně na stavbu hotelů a rekreačních zařízení. Dojeli jsme do Lanta-města, koukli na přístav, k majáku a začalo lejt, dojeli jsme ještě na sám konec ostrova a vraceli se zpět, stavili se na večeri. Večer ještě procházka po pláži, která v noci vypadá jinak, se spoustou osvětlených barů. Musíme pobalit, zítra opouštíme ostrov.

26.1. ve středu v noci a k ránu byl tropický liják, pak už se vyčasil. Díky včerejšímu pochodu kolem poledne po pláži, dnes nevyhledávám slunce, dala jsem ještě masáž. Aby byly účinné, je třeba jich dát více za sebou a každý den. Dobalili jsme, zaplatili, rozloučili se a po 11 hod. opustili Best Haus a vyjeli k 1. přívozu na Malou Lantu. Vyjeli jsme z lodi a rozhodli se, že si ji objedme a uvidíme místa, kam nejezdí turisté. Minuli jsme silnici k ferry a jeli úplně perfektní asfaltkou kolem kaučukových plantáží, banánovníků a palem na olej. Žijí zde převážně muslimové (několik mešit) a jen pár buddhistů, v pěkných domcích, chatrčky nevidět. U každého domku visí 2-3 klece s ptáky. Thajci pořádají soutěže ptáků ve zpěvu a jejich burzy. Vedle domků svítí na bidlech bílé pláty kaučuku. Dojeli jsme na konec ostrova, prošli se po pieru, pohovořili s místním, občas tam jezdí loď na Velkou Lantu a ostrovy a ostrůvky, které k ní patří. Vrátili jsme se zase k přístavu, nechali se převést na pevninu a vyjeli k městu Krabi. Cestou několikrát přšelo, obloha byla zatažená, ale bylo teplo, 29 °C. Ještě jsme se zastavili na trhu, koupili dobroty na špejli, pomeranče- nevzhledné, ale dobré a do města Krabi jsme přijeli po 3 hod. a hned k hotelu Grand Mansion, kde mají vždy volno a

vzali pokoj za 550 BTH na noc s vyhlídkou na řeku Krabi, která je zrovna plná vody protože je příliv, krásné skály a v dálce na kopci na sedícím velkého Buddhu.

Večer jsme odjeli na večeři na noční trh. Jídlo je zde velice dobré a levné. Stačili jsme dojít, strhl se velký liják, my pod deštníkem přečkali celkem v suchu. Thajci jsou rádi, že prší, jen my doufáme, že nebude pršet denně. Z předchozích pobytů vůbec nejsme na déšť zvyklí.

27.1. ve čtvrtek bylo ráno jak vymydlené, odjížděli jsme v 9 hod., chceme se podívat k pláži Hat Noppharat Tara, kam nejezdí moc farangové (bílí turisté) a pak na ostrov Phuket, který je naším dnešním cílem. Přeš Ao Nang, což je městečko s hlavní pláží, se spoustou hotelů, restaurací, obchodů a farangů a nočním životem, jsme zajeli na pláž, kam jezdí jenom Thajci, nekoupou se, projdou se po pláži i mořem, když je utečená voda (suchou nohou se dá dojít dost daleko ke skalám, které ční z vody), fotí a hlavně jedí. U stánků jsme si koupili dobrůtky na špejli, smažené chobotničky na cestu, máme před sebou 200 km a nechceme moc stavět a hlavně tyhle dobroty všude nemají. Jedeme k čtyřproudovce krajinou plnou zalesněných skal s jeskyněmi, kolem se střídají kaučukové stromy s palmami na olej, záhony ananasů, dál ovocné stromy-oříšky kešu, banány, papája, mango, pomeranče, kokosy a spousta okrasných stromů. Tady jsou nápisy jen v thajštině, latinku nevidět. Blížíme se k Phang Nga což je další nádherná krasová oblast s ostrůvky a jeskyněmi, kam se jezdí na výlety lodí s kajaky, k ostrovu J. Bonda (točila se tu jedna z prvních bondovek). Do městečka jsme nezajeli, byli jsme tu již několikrát, udržujeme stále směr Phuket. Po 1 hod. jsme přešli most Sarasin, který spojuje pevninu s ostrovem, projeli kontrolním bodem a ujíždíme na samý konec ostrova k mysu Promhet. Projeli jsme kruhovým objezdem u 2 sester heroinek (zachránily ostrov před vpádem Barmánců), kolem na kopci se tyčícím sedícím Velkým Buddhou a míříme k Rawai beach, kde chceme nalézt ubytování v resortu Siam Phuket, kde jsme kdysi byli. Nemohli jsme ho najít, až po chvíli jsme zjistili, že nám ho zrušili. Místo bazénu, vzrostlých buganwilií a spousty keramických sošek a vodopádů tam byly ruiny, hlína, výkopy. Asi tu budou stavět něco moderního. Tak jsme začali hledat. Resorty za slušnou cenu byly plné. Tak jsme museli vzít dražší, se snídaní, zato s velkým bazénem přímo před pokojem. Vybalili, vykoupali a večer zašli na večeři na nábřeží ke stolkům.

Dnes v poledne se zlomila polovina z našeho cestování.

28.1. v pátek je prima ráno spadnout rovnou do bazénu a pak odjet na nejkrásnější (nejen podle nás) plážičku Ya Nui na Phuketu a vůbec, kde jsme celý den těžce pracovali. K večeru, když jsme odjížděli, přijížděla nahoru spousta busů s thajskými turisty, na pozorování nejkrásnějšího západu slunce asi v 18:30 hod. Již jsme několikrát pozorovali. Večeře zase na nábřeží na pálivém kuřecím s rýží a salátem ze skleněných nudlí a s krevetami.

29.1. v sobotu v bazénu se dá aspoň trochu plavat, v moři se člověk jen povaluje, nebo pozoruje rybky. Na pláži jsme si půjčili šnorchl a brýle a střídavě jsme pozorovali rybky a korále, které tam pomalu vyrůstali po ničivém zásahu tsunami. K večeru masáž, dost perfektní, pak se spustil tropický liják, tak jsme šli do zastřešené restaurace na večeři, pak trochu pobalit, dopoledne zase měníme post.

30.1. v neděli koupání v bazénu a balení bágů a v 11 hod. jsme opustili hotel Maalai. Projížděli jsme ostrovem podél moře, kolem všech možných pláží od Kata, Karon (s vyhlídkou na kopci na kus členitého pobřeží), pověstná pláž Patong, která dostala velký zásah vlnou tsunami a kde se staví větší a větší hotely, vily na kopečkách, s velkým množstvím turistů, obchodáků a veškerého komfortu, další pláž Surin bez výškových staveb, spíše domácí prostředí. A pak už jsme sjeli ke kruhovému objezdu a po hlavní k mostu Sarasin. Za mostem, (momentně je v přestavbě) už na pevnině je velký trh sušených ryb,

malých, velkých, placatých, obalených v něčem, phuketských ananasů (které prý jsou nejsladší a nejšťavnatější). Pod silnicí je rybník, hodně bahnitý a z něho sítěmi vytahují kraby. Hned je ve velkých hrncích vaří a krásně červené prodávají 1 kg/100 BTH. Nejdříve jsme ochutnali, ukázali nám jak se a co jí a pak jsme jich několik koupili. Kolikrát jsme je už chtěli koupit a nikdy jsme nedostali odvahu. Tak máme chuťovku a ještě jsme si nechali očistit a naporcovat ananas za 10 BTH. Popojeli jsme kousek k čerpací stanici a toaletám a tam byly velké stromy a na nich pomela, velká, malá, zelená, zralá, padající, jak u nás jablka. Jedeme dál směr Ranong, ale dnešní a zítřejší noc chceme spát někde v oblasti Khao Lak. Projeli jsme městečkem Muang, je neděle, Thajci se baví a jedí. Cestou jsme potkali stromy, které mají velké hnědé lusky, které, když prasknou je v nich bílá bavlna, a ta se dává do polštářů. A taky tamarindový strom – plod suchá fazole, uvnitř pecky obalené hmotou, která je jako nakyslá marmeláda. Prý dobré i na cídění klik. Jsme v oblasti Národního parku Khao Lak, který byl nejvíce postižen ničivou vlnou koncem roku 2004. Zajeli jsme se poptat do hotelů u silnice, všude plno, tak do další postranní ulice, až jsme se chytli v Buppha resortu, noc za 800 BTH, příjemný hotýlek, domácí prostředí, kde si můžeš udělat čaj či kávu z jejich, vlézt si do vířivky, popovídat s majitelem. Bydlí zde většinou řidiči, kteří tudy projíždějí, na 1 noc. My zůstali 2. Vedle je i noční trh s jídlem. My jsme zašli k Mr.Chu na velmi dobré kuře na kari a na kešu. Večer jsme se dali do krabů, kteří mají velice chutné masíčko, ale jen jako chuťovka.

31.1. pondělí - kolem baráku běhá hejno malých kohoutů, ale byli slušní, začali kokrhát až kolem 8 hod., ale byla to síla. Odjeli jsme na „Bílou pískovou pláž“ s jemňounkým pískem, s lehátky na celý den. I masáž byla. Při návratu jsme objeli ještě několik pláží, všude jsou hlásiče a únikové cesty před tsunami. Pobřeží je placka, musí se utíkat rychle a daleko. Přesto se zde staví stále nové resorty, ale bytelné, betonové. Operativně jsme si prodloužili pobyt ještě o 1 den, takže zítra máme poslední den u moře Andamanského. Přejezd na Koh Samui bude až 2. 2. ve středu, kdy Číňané slaví šťastný Nový rok ve znamení králíka.

1.2. v úterý ráno jsme se došli podívat na místní trh masa, ryb, darů moře, zeleniny, ovoce, různého koření a dalších artiklů. Nakoupili jsme ovoce, mimo jiné pichlavé skořápky a uvnitř je moc dobrá dužina. A zase odjeli na „Bílou pískovou pláž“, vzali lehátka se slunečníkem pak masáž thajskou, takže mi opět byly lámány údy, prodloubávány obratle, šlapáno po těle. Celý den bylo velice vedro, chodili jsme po plážích dálkové pochody, koupali, po 5. hod. se zatáhlo, spustil se tropický liják, ale vedro 29 °C, vlhkost 95 %. Rozloučili jsme se s Andamanským mořem, vrátili se do resortu, na večeri opět k Mr. Chu, pak pobalit a spát, zítra to máme k přívozu na ostrov Samui 250 km, pak 1 a půl hod. plavbu a ještě hledat ubytování.

2.2. ve středu je Čínský Nový rok, od rána byly slyšet práskačky, dobalili jsme, rozloučili se s příjemným mladým majitelem resortu Buppha a v 8:30 zvedli kotvy a ujížděli na Takua Pa, což je přes 20 km na velkou křižovatku, pak jsme se odklonili od moře a zamířili do vnitrozemí směr Surathani. Kolem zase kaučukovníky, bambusovní, to se používá na leccos, třeba lešení se z něj dělá, různé stavbičky, do potravin- plní se uvařenou a ochucenou rýží, nebo mladý se vyvábí v polévce tom yam. Někde lemují silnice vysoké akácie, které teď nekvetou, protože je zimní období. A všude banánovníky a najednou v zatáčce pod svodidly se pásal slon. Krajina se začíná vlnit a před námi se zdvíhají kopečky NP Khao Sok, kde prý je k vidění spousta divé zvěře, dá se raftovat na řece (snad v příštím životě), ale my ho míváme. Jedeme silnicí mezi kopečky, vpravo džungle, vlevo džungle, všude džungle a nádherné skály porostlé vegetací s jeskyněmi. Pak ještě další NP s říčkou tak pro kanoe, která vede kaňonem. Domky pěstitelů kaučukovníku s jasně modrými střechami. Projíždíme vesnicemi, kde jsou nápisy jen v té jejich hlaholici, hospoda se pozná podle stolků a židlí, škola, že mají velké

prostranství (shromaždiště) před 1 patrovými dlouhými baráky, úřad, jsou tam foto krále a vlajky a parková úprava. Podél silnic jsou stánky s pomely, mnohem většími, sladšími a šťavnatějšími než je grapefruit. Krajina se zase vyrovnává, blížíme se k Surathani. Obloha je ocelová, začíná lejt. Když je to u nás, vypadá to na 14 dní, tady na chvíli a je teplo. Zastavili jsme pro něco k jídlu a smažené banány v těstíčku, křupavé, dobré. Přijeli jsme k přístavu Don Sak, koupili lístky pro auto a řidiče za 470 BTH + pasažér 150 BTH. Čekáme na ferry a leje a leje. Ve 2 jsme odpluli, a po 1 a půl hodině přistáli na ostrově Samui, kde nepršelo, ale bylo zataženo, vypadalo to beznadějně. Vyjeli jsme hledat nějaké bydlení, nechtěli jsme drahé u hlavních pláží. Nakonec jsme skončili v „New sunset village“ kde jsme už kdysi byli v malinké chatce jen s větrníkem. Teď nám majitelka nabídla chatku větší s AC, TV, lednicí, verandou, horkou vodou, s ložnicí i obývacím a je to asi 50m na pláž. Na večeri jsme šli do zahradní restaurace nedaleko, kde jsme se naprali kuřecím na kari a s kokosovým mlékem a to prý byly malé porce. Po 9 hod. večer zase začal tropický liják i když paní domácí říkala, že už monzun přešel. Čínský Nový rok jsme moc neviděli slavit, jen práskání bylo. Více se slaví v BGK, nebo větších městech.

3.2. ve čtvrtek jsme si ráno zaplavali v moři, ale protože počasí nevypadalo nic moc, vyjeli jsme kolem ostrova. Nejdříve pozdravit Big Buddha, který sedí na vyvýšenině v poloze ochránitele a zazvonit si na zvony pro štěstí.

Koh Samui je 3. největší ostrov, dříve zvaný kokosový, první turisté se sem dostali až v r. 1971 s nákladem kokosových ořechů. Má kolem 50. tis. obyvatel a původní obyvatelé si říkají lidé ze Samui a ne Thajci

Objeli jsme celý výběžek a projeli kolem nejznámější pláže Chaveng se spousty barů, restaurací, drahých hotelů. Zastavili jsme se na vyhlídce, pak ještě projeli méně luxusní pláž Lamai a napříč ostrovem jsme se vrátili na naši pláž Naem Nam. Počasí se mezitím ustálilo, nepršelo, tak honem k moři, zaplavat, na masáž. Moře Jihočínské není tak průzračné jako Andaman, byly i trochu vlny. Všude se pasou vodní buvolí- bufalo, je tu několik arén, ve kterých se pořádá přetlačování buvolů rohy za sázek domorodců.

Večer ještě vymýšlíme program na zítřek.

4.2. v pátek bylo ráno jako vymydleno, obrátili jsme pořadí, nejdříve pláž a pak výlet. Vše bylo i masáž thaj se povedla. Vyjeli jsme kolem 4 hodiny na západ ostrova, objížděli jsme pobřeží, chtěli jsme vidět „lidi ze Samui“, kteří jsou prapůvodními obyvateli a kteří se sem kdysi dostali z jednoho čínského ostrova. Teď žijí na venkově, mimo jiné pěstují vodní buvolky. Projeli jsme „sloní branou“ do jejich komunity a při západu slunce (kýčovitém) jsme pozorovali jejich plavení.

Na večeri jsme šli do „Mama´s restaurantu“, moc dobře tam vaří, ale před tím měli 2 dny zavřeno, protože slavili Čínský Nový rok ve své komunitě.

5.2. v sobotu ráno pršelo, ale pak se vyčáslilo, a po 2. hod. odpolední jsme vyjeli zase na výlet. Nejdříve k vodopádům, které po deštích byly docela plné a padaly, pak do Safari parku, kde byl hlavně sloní trek. Stádo slonů vozilo zájemce po cestách i necestách. My už máme slony za sebou, takže tentokrát ne. Pořádají tam show opičí, hadí, krokodýlí, tak to už taky nemusíme. Chtěli jsme se podívat k vodopádům 2, kam jezdí terénní auta. Koupili jsme si lístek pro 1/100 BTH a vyjeli do ohromného krpálu k prý vodopádům, bylo jich tam jen kousek, dál se jít nedalo, teprve tam vyráběli dělníci okolí, jezírka, osazovali stromy orchidejemi, vše bylo ve stadiu budování, až to bude hotové, bude to pěkný kýč. Zpátky jsme chtěli jít pěšky, ale zastavilo auto, které jelo dolů. Zdálo se, že vodopád je dlouhý a plný vody. Při zpáteční cestě do resortu, chystali Číňané oslavování Nový roku, trvá jim to prý nejméně 14 dní, všude lampiony, výzdoba v červeno-zlaté a žluté a taky byly dělobuchy.

Večeře zase v „Mámině restauraci“. Pak balení a příprava na další den. Vstáváme brzy, chceme stihnout ferry v Donsaku v 8 hod. Do cíle, města Ranongu to máme pak 350 km a ještě budeme shánět hotel.

6.2. v neděli těsně po 7 jsme opustili náš resort, odjeli do přístavu Seatran ferry, koupili lístky na loď, zařadili se do fronty, nalodili a v 8 hod. vypluli k pevnině a v 9:30 jsme vyjeli z nitra lodi. Jedeme směr Surathani, asi 67 km. Je dost horko, neprší.

Na cestu jsme si koupili zatavený salám, u nás v něm bývají olivy, nebo pepř, tady v něm byly ty nejpálivější červené a zelené papričky. Dávají je do všeho.

Jsme na pevnině, ale je to vlastně ještě Malajský poloostrov, vyznačuje se červenou zemí. Takže když se něco staví, prší se červený prach, když prší, je červené bláto. Na Samui bylo hnědé. Míjíme odbočky do Surathani, jedeme na PhunPhin a po č. 41 směr Chumphon. Potkáváme skupinku potulných mnichů, kteří putují od kláštera ke klášteru po celé zemi. Občas je někdo sveze. Jedeme rovinatou krajinou s palmovými na olej plantážemi, stánky, kde se pro změnu prodávají mladé kokosy. Zastavili jsme u dlouhého trhu a šli se podívat, co nabízejí. Spoustu sladkostí-bonbony, sušenky, kandované ovoce, med, oříšky i sušené rybičky a vejce, normální i ptačí, růžová, zelená, ale nevím, jestli syrová nebo vařená. A takových trhů bylo mnoho, stále lemovaly silnice. Zřejmě jde o místní specialitu, protože Thajci tu zastavují a nakupují krabice vajíčků. Silnice č. 41, čtyřproudová kopíruje pobřeží Jihočínského moře a kousek vedle je i trať, která vede ze Singapuru až do Bangkoku. Plantáže kaučukové vystřídaly olejové palmy, kokosové palmy, palma areka, ale cukrová palma, která z dálky připomíná lízátko, je vidět jen ojedinele, a o samotě za vesnicí – prý v ní přebývají zlí duchové. Pak ze silnice č. 41 jsme uhnuli na č. 4006 napříč územím, od moře Jihočínského k moři Andamanskému. Ukazatel nám řekl, že do dnešního cíle Ranongu to máme 94 km. Silnice se zúžila na 2 pruhy a před námi se objevují kopečky, nápisy se stávají nečitelnými, sem bílí turisté nejezdí. Jedeme klikatící se silničkou kopcovitou krajinou, kolem roztroušené domky s ovocnými sady- stromy durianu, banánovníky, manga, pěstují tady arekové palmy, jejichž oříšek se přidává k betelu, který ještě žvýkají už jen staří lidé (červenají a kazí se po něm zuby). Zastavili jsme se, koupili pečená vejce s tím, že si je sníme někde cestou. Zastavili jsme u nějakého kláštera, bylo tam spousta aut a lidí. Šla jsem to obhlédnout a on to funus. U kláštera vždy bývá malé krematorium, vlastně pec s vysokým komínem a tam byl i obřad, asi 10 mnichů tam mumlalo, pak se rozešli, lidé po sobě něco házeli, papírky, hodně jich bylo v černém, ale nesmutnili, protože nebožtíka čeká další, možná lepší život.

Kolem silnic na plachtách se suší arekové oříšky, ale k čemu jsou kromě žvýkání s betelem, nevím. Mysleli jsme, že pojedeme neobydlenou krajinou mezi horami a zatím jedeme moc hezkou, s ovocnými sady, kláštery, pěknými domky, vyhlídkami. Taky nás stavěli policajti, ale když popatřili do auta, mávli rukou, ať jedeme dál. Asi vládnou angličtina ještě méně než my. Po 3 hodině jsme dorazili do Ranongu, chvíli hledali hotel Tinideed, kde jsme byli 1 noc loni, našli, ubytovali se v pokoji se vším, s výhledem na protější kopečky a hlavně s bazénem a minerálním horkým vřídlem, kde chceme trávit večery. Vybílili jsme, pak bazén, horké vřídlo, pak na večeri a zase bazén a vřídlo a ještě masáž. Pak už jen naplánovat, co zítra. Zkusíme přístavy a minerální prameny.

Ranong, hl.město stejnojmenné provincie, má asi 25 tisíc obyvatel a má velmi rušný rybářský přístav. Ústí řeky Chan jej dělí od Myanmaru (Barmy). Spousta barských obyvatel sem jezdí za prací nebo obchodovat. Mnoho jich tu i žije. Muži chodí oblečení tradičně v jednobarevném sarongu. Tady začíná Andamanské pobřeží, hraničící s Myanmarem a dole na jihu s Malajsií.

7.2. v pondělí jsme po bazénu (vřídla jsou až odpoledne) odjeli hledat nejdříve rybářský přístav a pak přístav, odkud se jezdí do Barmy. Rybářský přístav jsme našli, byl velmi velký a

rušný. Rybářské lodi přivážely velké množství různých ryb od nejmenších až po žraloky, olihně, chobotničky, krevety, humry, platýze a různé mořské potvory v sudech a v ledu, vyklápěli je v halách, kde bylo spousta dělníků a dělnic a ti je třídili, vážili a připravovali na odvoz. Byla to fantastická podívaná a my se mezi nimi proplétali, nikdo nás nevyhodil, nechali nás koukat a fotit. Popošli jsme kousek vedle a tam naháněči nabízeli převoz lodí do Barmy. Bylo to velmi jednoduché, koupit víza, najmout loďku, ale my jsme to neměli v plánu. Popojeli jsme kousek autem a šli se dívat, jak loďky plují do Barmy na protějším břehu. A stále připlouvaly lodě s náklady ryb. Zájemci o ryby přijížděli s koši na ryby, nebo jsme viděli i zpracovávání rybek. A nad tím vším létali mořští orli a co chvíli se snesli k vodě, aby ulovili rybu. Když jsme se dost vynadávali, rozhodli jsme se zajet podívat k horkým vřídům do jednoho kláštera.

Ale předtím jsme pokračovali podle cedule Ranong-kaňon do kopečků, nejdříve kolem jezera s tyrkysovou vodou, odkud se těží kaolin, pak dál horskými silničkami kaňonem polovyschlé říčky až k jezeru uprostřed nevysokých skal a byl tam nápis Ranongský kaňon. Jezero plné ryb, parková úprava i stánek s jídlem tam stál. Zřejmě je to místo hojně navštěvované o volných dnech. Pokračovali jsme dál moc pěknou krajinou až na konec vesnice, kde podél silnice se na plachtách sušily arekové oříšky. Cestou zpátky jsme se stavili u horkých vřidel, které jsou v prostoru kláštera s volným přístupem do venkovních bazénů. Jezdí se sem namáčet celé rodiny, staří i mladí. Voda v nich je považována za posvátnou a léčivou a jsou dost horká, některá i 65 °C, ale vajíčko v nich neuvaříš.

Vrátili jsme se zpátky do města, podívali se na několik tržišť, hlavně ovoce, zeleniny, koření a ostatního a pak do hotelu a do plavek a do jakuzzi vstřebávat minerály. Večer jsme zašli do nedaleké jídelny na krevety, servírky neuměly ani zbla angličtina, ale posléze jsme z nich jídlo vyrazili. Večer pak skoro do 10 hod., kdy se vřivka i bazén uzavírá, jsme opět nasávali minerály. Pak ještě udělat plán na další den a lehce pobalit.

V Ranongu, který je obklopen kopečky a lesy, je tu i spousta vodopádů je největší roční objem srážek a dost často i mimo období monzumů prší. Ale nám ani nekáplou.

8.2. v úterý – ještě ráno bazén (myslím, že bych dokázala žít v domečku s bazénem s teplou vodou, který lemují palmy). V 10 hod. jsme opustili hotel a jeli se podívat k Andamanskému klubu, přístavu, odkud se také převážejí zájemci o výlet a hlavně o prodloužení thajského víza do Barmy. Projeli jsme branou do hoch nóbli přístavu s dlouhými moly čekajícími na příval zájemců o návštěvu Barmy, ale nikde skoro nikdo, protože se může jet jen do jednoho místa v Barmě - Kawthoungu a pak buď zpět do Thajska nebo letadlem do hlavního města. Po Barmě se nedá volně cestovat kvůli stávající politické situaci, je tu i nebezpečno. Pak jsme se vraceli a zastavili se u hrobky čínského guvernéra a jeho rodiny v Ranongu za vlády krále Ramy V. (na konci 19. a zač. 20. stol.). Hrobka je obklopena soškami bojovníků a zvířat, která něco znamenají pro život. Místo je posvátné, proto kdokoliv jede kolem, troubí. Jen muslimové ne, ti netroubí. Sjeli jsme na silnici č. 4 směr Kraburi, Chumphon, který je dnešním naším cílem, asi 120 km, můžeme jet pomalu a kochat se. Zastavili jsme u vyhlídkového bodu na krajinu s palmami a na Andamanské moře a Barmu. Další zastávka, vodopády s koupacími jezírky. Jedeme po silnici, která je jen 2 proudová, ale podél řeky Chan a Barmských hranic. Plantáže kaučuků, banány, areka. U silnice stánky s banány a kraby hnědými, říčními. Přijeli jsme do Krabuji, městečka, které je úplně na hranicích, koupili si d'obky na špejli, smažené banány, trs malých tlustých banánů citronové chuti s peckami a pokračovali jsme k vyhlídkovému bodu Isthmus of Kra, což je přírodní hranice s Myanmarem, úzká říčka, doplivnout se dá za čáru. Jeli jsme ještě kousek podél hranic, pak 4 uhnula v pravém úhlu doprava, do kopečků, do lesů, Chumphon je asi 50 km. Dvakrát nás stavěli policajti, ale když viděli bílé ksichty, tak mávli, ať jedeme. Krajina se narovнала, přibývá větších domků, vesnic, golfových hřišť. Dojeli jsme do Phumphonu, podle Lonely

Planet jsme našli hotel Janson a před 4 hod. už jsme byli ubytovaní. Pokoj s AC, TV, lednicí, teplou vodou za 540 BTH. Došli jsme ještě okouknout okolí.

Chumphon – hl.m.stejnojmenné provincie s 50 tisíci obyvatel, zde vlastně začíná Jižní Thajsko. Je známé svými festivaly-mořským, s lidovým uměním (březen nebo duben), v říjnu procesí chrámových člunů a festival závodních člunů. Bílí turisté sem v tuto dobu jezdí velmi málo. Jsou to zábavy spíše pro Thajce.

Z přístavu se nejlépe jede na ostrov Koh Tao a Phang Nganu.

Na večeři jsme šli do baru Western, kam chodí na jídlo běloši. Je tu jídelniček v angličtině, internet i levný guest haus. Jinde v jídelnách nevládnou a nemají jídelniček v AJ. Pak jsme se ještě prošli po nočním trhu, který ale v 9 hodin zavíral, stánkaři myli nádobí, tady se chodí brzy spát a později vstává.

9.2. ve středu jsme po 9 hod. opustili hotel, našli benzinovou pumpu a v 9:30 opustili Chumphon a vyjeli směrem severním podél železnice, chceme se podívat jak vypadají zdejší pláže. Pěknou asfaltkou, krajinou s domečky, palmami, přijíždíme na bíč Ao Ban Mao, která je asi 2 km dlouhá, s kokosovými palmami, které dávají stín, s bungalovy, spousty ubytování, hospůdky přímo na pláži, krámky s pitím, žádné honosné resorty, ale dalo by se říci, že neskonalý bordel. Sice je každých 5 m popelnice, ale všude leží a poletují plastové lahve, igelitky (Thajsko je země igelitových pytlíků, koupíš si jen láhev s pitím a už ti ji dávají do igelitky), sice je zametou, dají na hromadu, zafouká vítr a je to zase pryč. Jinak je to tu velice idylické, dokázali bychom tu být i 4 dny. Návštěvníků je tu ale málo a je třeba mít nějaké popojíždědlo. Pak jsme se zase napojili na 4proudovku směr Bangkok, ze které uhneme na Hua Hin, který je dnešním naším cílem, kde budeme odevzdávat auto a dál to bude po svých. Objevil se velký trh banánů, pravidelná naše zastávka, koupili jsme celý trs malých štíhlých za 20 BTH a nějaké sušené a banánové chipsy. Teď se už nadále budeme živit banány. Projíždíme nejužším územím Thajska, po levé straně kopečky a Barma, po pravé pobřeží Jihočínského moře. Projíždíme kokosovým krajem, jsou tu velké plantáže. Je zimní období, z mnoha listnáčů padá listí, kaučukovníky mají listy suché a hnědé. Tady se taky nic nevyčte, vše je psáno tou jejich hlaholicí. Zajeli jsme k benzinové pumpě – Kapka –PTT s levnějším benzinem, než byl v Chumphonu. Byla tu jídelna, paní odklápěla hrnce, hosté si vybrali, zase přiklopila. My ne, my máme banány. Projeli jsme tím nejužším místem, kde kokosy thajské padají na barmskou stranu. Po celém Thajsku na silnicích, u vjezdu do měst jsou brány, na nichž jsou obrazy krále Ramy IX. a manželky v mladších letech, nebo jen krále, nejčastěji s foťákem na krku, nebo stojící ve zlatě vyšívaném plášti. Pak jsou obrazy a vlajky také u škol, státních budov, úřadů, policie, nebo velkých společností. Thajci mají velmi rádi krále, pěstují jeho kult. Byl nemocný, nevíme co s ním je, snad je mezi živými.

Za Pranburi se č. 4 dělí a my pokračujeme ještě 25 km do Hua Hin. A začaly ananasové stánky, tak jsme hned 1 za 25 BTH nechali oloupat a naporcovat. Hotel máme na kraji města, v Khao Takiap, kde pod skálou stojí Buddha, kousek od moře, zamluvený u majitelky, dcery Číňanky z o.Lanty. Hotel Boat Lodge vypadá jako loď a maják. A právě na vrcholu majáku jsme měli rezervovaný pokoj, kulatý, s houpací sítí, TV, lednicí, AC. Jde se nahoru po točitých schodech a kdybychom skočili, jsme v bazénu. Vynesli jsme zavazadla, vybalili plavky a hned k moři, vykoupat se. Voda byla pěkně utečená, tak kus pěšky. Loni se vedle hotelu stavělo, dnes už tam stálo condomenium, byty k pronajmutí nebo i k prodeji, ale prázdné. A vyrostlo tu i krásně zelené golfové hřiště s jezírkem.

Museli jsme vše vynosit z auta, protože s ním tady končíme a přebalovali bagáž, aby se dala nosit. Zítra máme ještě volný den a auto, pozítří ho vracíme.

Na večeři jsme zajeli do města, kde panuje opravdu turistický ruch. Luxusní hotely, bary, značkové prodejny i méně luxusní ubytování se najde. Šli jsme na večeři do restauráček na kůlech nad mořem za normální ceny. Tentokrát to byla chobotnička na česneku a pepři a

kuřecí na penangský velice pálivý způsob a piva asi za 180 Ká pro 2. Pak jsme se šli projít vykřičenými uličkami plnými barů s lehkými děvčaty i kluky a holkykluci nás zvali na šou „Blue Angel“, kde se předváděli kluci, cítící se holkami.

10.2. ve čtvrtek jsme šli k moři a tam zůstali většinu dne. Moře bylo uběhlé a mělké, tak jsme za ním museli chodit daleko. Pak jsme večer sjeli ještě do **Hua Hinu**, původně rybářské vesnice, který se v posledních letech stal velmi navštěvovaný, zejména severskými národy. České cestovky sem moc nejezdí, snad jen na golfová hřiště. Zašli jsme ještě na městskou pláž, která je poseta velikými omletými balvany. Na všech plážích se pohybuje městská policie na konících menšího vzrůstu a za malý peníz je půjčuje zájemcům o svezení. Na večeri jsme se zastavili v zahradě u 3 Číňanek na pad thai. A pak dobalit bagáž, zítra ji poneseme v ruce. Hondu musíme odevzdat do 10 hod. a pak na busový terminál a nejbližším busem do BGK.

11.2. v pátek jsme po snídani zaklapli kufry, rozloučili se s majitelkou, sedli do Hondy a v 9 hod. jsme ji vraceli v Budgetu. Za 21 dnů jsme najeli 2.400 km. Obstáli jsme bez ztráty kytičky po zevrubném ohledávání šrámů, ještě nás hodili na busové nádraží, koupili jsme 2 lístky za 320 BTH do BGK a krátce po 10 hod. vyjeli klimatizovaným busem z Hua Hinu. Docela ujížděl, nikdo nepřistupoval, nevystupoval, nestal se z něj, jak jsme zvyklí, zastávkový bus na mávnutí. V BGK jsme byli kolem 1 hod., pak byl ale nějaký trafic, tak jsme stáli a dorazili až ve 2. Vzali jsme taxi, ukázali mu vizitku s thajským názvem hotelu Royal, kde obvykle přebýváme, buknutý přes internet. V půl 3 už jsme byli na pokoji a pak k bazénu, který jsme měli pod okny. Navečer jsme se šli projít po uličce a okolí Khao Sanu- je to známá ulice, kde je spousta levných quest hausů, restauráček, kde se dobře a levně jí a můžeš pozorovat dění na ulici. Všude stánky s jídlem, porcovaným ovocem. Na tácku dostaneš za 30 BTH (necelých 20 Ká) velice dobrou pad thai – nudle, kuřecí nebo tofu, nebo krevety, sojové klíčky, smažené vejce, zelenina, oříšky. Věšáky s hadry, trička, šaty, kalhoty a další a smlouvání, bez toho by to nešlo. A mezi tím se proplétají příslušnice kmene Agha, které v pletených čepičkách, ověšené korálky brnkají na nervy brnkáním na dřevěné žabičky. Prostě Khao San je život, kdo nebyl na Khao Sanu, nebyl v BGK. Na večeri jsme zašli poblíž opět na chobotničku na cibuli a kuřecí na kari. Protože je pátek, kousek od našeho hotelu je noční bleší trh, který se táhl asi 1 km v parku a v ulici. Prošli jsme ho až na konec a docela se pobavili. Bylo tam vše, od použitých bot, baťůžků, kufrů, oblečení, CD, DVD, přehrávačů, hodinek, součástek k motorkám, parfumerie, i různé starožitnosti, obrázky krále Ramy IX., štěňata, křečci, ptáci až po květináče s orchidejemi a bůhví co ještě. A mezitím se proplétaly vozíky s jídlem, ovocem a pitím, sem tam někdo na motorce. My jsme si koupili suši, 4 kousky s wasabi křenem za 20 BTH. Bylo moc dobré, olitovali jsme, že jich nebylo více. Pak jsme šli do hotelu, zítra je dlouhý den. Musíme sehnat nějaký povoz do Pattaye na pozítří a navštívit dům Jima Thompsona.

12.2. v sobotu chceme navštívit dům Jima Thompsona, kam se chystáme již delší dobu, ale nikdy se nezadařilo. Když už jsme ho loni našli, nebyl už čas na prohlídku. Vyrazili jsme po 10 hod. směrem „Zlatý vršek“ ke kanálu k přístavišti. Cestou nás odchytl slušně vypadající Thaj, říká se jim „volavka“ a kam jdeme a že nás doveze. Řekli jsme mu, že to máme kousek a že k domu J. T. On na to, že je dnes svátek a mají otevřeno až od 2 hod. a že nás mezitím odveze k „Zlatému Buddhovi“. Nejsme neznalí, tak jsme ho slušným způsobem poslali tam, kam patří. Nasedli jsme na loďku a kanálem jsme dojeli až k domu J. T. Samozřejmě, že žádný svátek a že bylo otevřeno od rána. Jim Thompson byl americký architekt, který během II. světové války krátce pracoval v Thajsku pro něco podobného jako je CIA. Po válce se odstěhoval do BGK. Začal obchodovat s hedvábím, nabídl ho předním salonům v Evropě,

později po celém světě. Byl sběratelem tradičního thajského umění, ze Středního Thajska nechal dovézt staré opuštěné domy a nechal je znovu sestavit a renovovat. Jsou dřevěné, teakové, na kůlech, zdobené vyřezáváním. V roce 1967 J.T. během odpolední procházky v Cameronských vrškách v Malajsií zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Tygr, pomsta obchodních protivníků? Nejpravděpodobněji zní, že byl nechtěně přejet kamionem a řidič jeho tělo ukryl. Dům J. T. je dost navštěvovaný, prošli jsme ho s průvodkyní, botky jsme nechali před pohodlným a rozlehlým domem. Po prohlídce jsme koukli do šopu. J. T. je velice drahá značka, trička, džíny, šátky, kabelky byly velice drahé a kvalitní. Odtud jsme šli pěšky k nádraží, které bylo postaveno před 1. světovou válkou holandskými architekty, pak do Čínského města, podívat se na mumraj. Byl. Zlatnictví plná, nakupovalo se, stánky se vším, hlavně s jídlem a pak k watu Traimit, kde je velká socha Buddhy, vyrobená z čistého zlata, 5,5 tuny těžká, ještě jsme prošli Starým Siamem a pak ulicí, kde po celé délce sedí Thajci a zase prodávají. Sem tam nějakou starožitnost, ale převážně talismany-portréty Buddhy v pouzdrech i bez. Došli jsme až k watu Pho, což je nejstarší a největší klášter v BGK, proslavený nejstarší thajskou masážní školou a tradičním thajským léčením. Odtud jsme šli přes rozkopené Královské pole do hotelu Royal. Nachodili jsme více jak 12 km ve více jak 30 °C ve stínu, slušný výkon. Na večeri zase na Khao San a pak pobalit, ráno odjíždíme do Pattay, vzdálené asi 140 km. Jirka sehnal a ukecal taxi za 1.300 BTH, což je slušné. Jsme domluveni na 10 hod.

13.2. v neděli ráno lilo jako z konve a bylo velmi teplo a vlhko, pak se ale vyčáslilo, nebe vymydliho, byl zase pařák. Dobalili jsme, vyřídili věci nutné v recepci a v 10 hod. vyjeli. Projížděli jsme dlouhou ulicí, kde je jeden krámeček vedle druhého, prodávají se zde potřeby pro mnichy, kláštery, státní instituce atd. Sochy Buddhů od nejmenších do 2 m velikosti, stojící, sedící, všechny polohy rukou, dary pro mnichy – kýble s hyg.potřebami, káva, čaj. Do Pattay jedeme směr letiště Suvarnabhumi a podél dálnice vede Skytrain, visutý elektrický vlak na letiště. Všechny dálnice, nadjezdy se v BGK budují na betonových pilířích, protože je v podstatě postaven na bažině. Pak odbočujeme na Pattayu, kam přijíždíme před polednem. Lehce jsme se trefili do ulice k hotelu Romeo Palace (objednaný přes internet), nedaleko centra i kousek k moři. Ubytovali, vybalili a na zbytek dne šli k moři. Na večeri jsme šli k „českému jídelníčku“ do hospody, kde se dobře a levně vaří a jídelníček mají i v češtině. V Pattay je nejvíce slyšet němčina a v poslední době ještě více ruština. Všude jsou nápisy, jídelníčky, různé pozvánky v ruštině i byty k pronajmutí v ruštině. Tvrdě se ohrazujeme, když nám někde říkají, že jsme Rusové nebo Poláci. Večer na pokoji jde klimatizace tak hlasitě, že nevíme, jestli není menší bordel z ulice, z barů. Asi to nebude klidná noc.

Pattaya je skoro 80 tis. město, dříve rybářská vesnice, po roce 1959 sem začali jezdit američtí vojáci do rehabilitačního střediska během války ve Vietnamu. Nyní je to turistické centrum, hlavně sexuální turistiky, kdy si chlap (no, většinou vidíme dědky nad 70), najme Thajku a ta se o něj týden, nebo jak dlouho chce, stará, nejsou prý drahé. Jsou to holky ze Severního Thajska a živí početnou rodinu.

14.2. v pondělí klimatizace se dala celkem vydržet, lepší, než se udusit vedrem. Hotel Romeo vlastnil Němec, teď ho převzal Ind, takže přibyla i indická klientela. Dopoledne jsme šli na pláž se zastávkou na thaj masáži. Na pláži je spousta Rusů, bydlících v těch nejluxusnějších hotelech. Je jich tu spousta, i condomenia, ve kterých jsou byty na prodej. Viděla jsem inzerát, byt 100 m², 2 balkony, obývací, ložnice, kuchyně, kompletně vybaven nábytkem pračkou, lednicí, TV, DVD stál 3.900.000 BTH, což je asi 2.400.000 Kč. No nekup to. V pozdní odpoledne jsme se vrátili. Na posteli z ručníků bylo něco vytvořeno a seděla v tom růže, včera tam byla orchidej. Dnes je sv.Valentina a oni si na to docela hrají. Na

pláži a všude se prodávaly umně vázané kytice, to Thajci umí, aranžovat. Na večeři do restaurace na hlavní, jsou tam specializovaní na kachny. Dala jsem si kachnu v medovém těstíčku na houbách, zázvoru, cibuli, česneku, zelenině, i chilli papričky tam byly s rýží. Strašně dobré a paní šéfová tu čtvrtku kachny mi na talíři odkostila. Jirka měl polévku tom yam s krevetami.

15.2. v úterý je před námi poslední den a noc. Ráno bylo polozataženo, ale na pláž jsme šli, zatahovalo se od pevniny. Šli jsme na procházku po pláži dobré 2 km, do malých zálivů, plážiček, okolo víkendových domků, mola pro rybáře, pak skály. Obloha byla ocelově šedá a vynořil se klášter, který byl taky hnědošedý, s věží se 4 obličejí. Byl ještě dost daleko, ale bylo to dost fascinující. Ale pak se začalo blýskat, hrom práskat a poprchávat. Došli jsme pod slunečnick a začal tropický liják, který přešel v stálý lijavec. Doběhli jsme do hotelu úplně promočení. Pršelo asi 3 hodiny. Pak se oteplilo, naměřili jsme 30 °C a skoro 100%ní vlhkost. Cestou na večeři jsme si ještě objednali na příští den taxi na letiště na 10 hod. večerní.

16.2. ve středu jsme byli celý den na pláži, bylo zase pěkně slunečno. Pak do hotelu zcela přebalit bagáž, něco jsme vyhodili, něco koupili. Ještě jsem stihla masáže a utratit poslední BTH (nemají se vyvážet). V 10 hod.večer už na nás čekal taxikář. Ale že je dement, jsme poznali až pozdě. Z Pattay se mu podařilo vyjet, ale pak jsme se courali 60 km rychlostí po nějakých silničkách vesnicemi, i když z Pattay do BGK vede dálnice a za méně než 1 a půl hod. se dá dojet na letiště. My to jeli 2 a půl hod.. Letadlo letělo ve 2:25 a my tam byli po půl jedné a ještě nemohl najít terminál, tak jsme ho raději poslali do háje. Ještě že u odbavení nebyla fronta, to bychom to jinak nestihli.

17.2. čtvrtek - let z BGK do Dubaje trval 6,5 hodiny. Měli jsme přerušovaný let na 2 dny, chtěli jsme se podívat po Dubaji. U příletu nám vyfotili oči, zkontrolovali víza a pustili do Emirátů. U východu na nás čekal zástupce CK Blue Sky, která nám zařizovala letenky i přerušování a hotel a odvezl nás do hotelu Zania. Hotel byl plný Rusek, my se jich asi nezbavíme. Dostali jsme mapu a šli prozkoumat okolí. Chtěli jsme k přístavu a k hodinové věži. Přístav byl, ale nákladní, hodinová věž ne. Pak jsme se vrátili, trochu zorientovali, našli něco jako řeku, ale je to záliv, objevili vodní bus, odpoledne pojedeme do Starého města, do arabských uliček. Moc jsme toho v noci nenaspali, šli jsme si chvíli odpočinout a na pozdní oběd do hotelu.

Na východě Arabského poloostrova vznikly Spojené Arabské emiráty, což je 7 autonomních emirátů, rozkládají se při pobřeží Perského zálivu, mezi nejznámější patří Abú Dhabí, Dubaj. Hl.město je Abú Dhabí. My jsme se zastavili v Dubaji (česky Místo srazu). Dubaj je rozdělena zálivem Dubaj creek – výběžkem Perského zálivu na Staré město, s úzkými arabskými uličkami a na nové s honosnými paláci, hotely, výškovými stavbami.

Koupili jsme si zpáteční lístky za 12 dirhanů **1 dirhan = 6 Kč** na vodní bus, který nás odvezl na druhou stranu zálivu, kde byly úzké uličky s textiliemi. V uličkách krytých střechem byly prodejny triček, textilu, pak prodejny s látkami, jemnými, vyšívanými, zdobené kamínky, zkrátka látky pro arabské princezny. Prošli jsme celé nábřeží, všude byla spousta mořských racků. Po vodě pluli loďky, kde sedí 20 lidí zády k sobě, takové vodní taxi. Pak jsme jeli vodním busem zpět a to už se setmělo, na jídlo jsme nešli, obědvali jsme později, udělali jsme plány na příští den a šli dohnat nenaspané.

18.2.v pátek po snídani jsme odjeli na „Zlatý trh“, podívat se, jak vypadá zlato. Bohužel máme smůlu, je pátek a to je pro Araby posvátný den a většina krámků byla zavřena. Ale i to málo stálo za to. Ještě že nejsem na zlato. Dalšími uličkami jsme přešli ke „kořeněnému trhu“ a to samé, bylo zavřeno, jen pár krámků na ukázkou. Vonělo to tu vanilkou, sušenými citronovými listy a dalšími vůněmi koření. Pak jsme procházeli starým městem, úzkými

ulíčkami specializovanými třeba jen na dětské oblečení, koberce, jeden krámk vedle druhého, ale většinou zavřených. Arabové si vzali čisté košile a kalhoty v barvě bílé nebo béžové, posedávali po lavičkách, popíjeli v kavárničkách kafe nebo thé. Tak jsme si také sedli v jedné úzké uličce a dali si kávu a thé se sladkým mlékem. Všichni zde umějí perfektně anglicky, je to jejich druhý.úřední jazyk. Došli jsme zase na nábřeží zátoky (creek) a pak pěšky do hotelu. Z minaretů se ozývalo svolávání muezzina na modlení. Každý muslim se musí 4 x denně pomodlit k Alláhovi, jedinému bohu, 1× za život vykonat pouť do Mekky, nepít alkohol, v době Ramadánu nejíst a nepít (osvobození jsou jen nemocní a těhotné), ale večer a v noci si dávají do nosu.

Obyvatelé Dubaje jsou jen z 25 % Emirát'ané, zbytek jsou uprchlíci z Iránu a jiní přistěhovalci. Je tu i hodně Indů, ale jestli to jsou hinduisti nebo islamisti?

Dali jsme chvíli pauzu, abychom odpoledne vyrazili k nejvyšší věži světa Burj Dubaj, 828 m vysoké, ale pokud by někdo chtěl postavit vyšší, dá se zvýšit na 950 m. Ti šejkové nevědí rozmařilostí co dělat, financují takové megalomanské stavby. Dojeli jsme k Burj Dubaj, věž se nedala vyfotit, mám ji na 3×. Chtěli jsme nahoru, ale z jedné strany byly soukromé departementy a z druhé hotel Armani. Posílali nás do největšího nákupního centra na světě, prošli jsme garážemi, byl tam ukazatel at the top Burj, vyjeli jsme do 10. patra, tam to končilo venkovními garážemi, odkud jsme viděli jezero a stavby jako z pohádek 1000 a 1 noci. Když jsme to vzali zpátky výtahem dolů, bylo tam napsáno, že na vršek Burju ze 2. patra. A zase nic. Nebyli jsme v tom sami, hledalo nás takhle více. Vzdali jsme to. Vršek nebude, stejně byl opar a palmové ostrovy v moři bychom neviděli a stejně se jim rozpadají. Koukneme se na mapu, jsou tam nakreslené. Nechali jsme se odvézt k parku na pláž, kam se chodí Arabové i cizinci koupat. Moře bylo čisté, tyrkysové, bílý jemný písek, ale všude zákazové cedule co se nesmí – fotografovat, kouřit vodní dýmku, koupat se po západu slunce, rozdělovat oheň, ženy promenovat se v plavkách po pláži, arabské ženy, pokud se chtějí koupat, tak jen v dlouhých šatech a na oddělené pláži a ještě jiné zákazy. Zpátky nás taxik provedl hezkým kouskem Dubaje, kolem mrakodrapů, tady se opravdu nedá chodit pěšky. Jezdí tu autobusové linky, staví se metro, které částečně vede nad zemí i pod zemí, všechny stanice nejsou ještě otevřené.

Večer jsem skočila na roh ulice pro arabský gyros kuřecí, venku byla docela zima, foukal vítr. Je tu pouštní podnebí, přes den teplo, téměř neprší a v noci se ochlazuje. Pak jsme ještě přebalili, pustili TV, abychom se podívali na jejich kulturu. Na 1 kanále šel „Táta v sukni“, na dalším „Poslední Samuraj“, pak nějaký romantický film z Bolywoodu, pak tanečky mužů z Dubaje a jeden kanál byl ruský.

Ráno v 8 hod. odjíždíme na letiště, odkud v 10:30 hod.lítáme do Prahy.

19.2. sobota před 8 hod. už na nás čekal minibus a odvezl na letiště a po odbavení jsme v 10,30 hod. odletěli boingem 330-200 airbus směr Praha a z letadla jsme viděli palmový ostrov jako na dlani.